

TEMPS MODERNS

Núm. 12

(Charles Chaplin)

Abril 1995

FULLS DE CINEMA

EDITORIAL

Dones i homes

jo pens que les dones
ens'enamoram de
l'artista i no de l'home...

(DE BALAS SOBRE BROADWAY)

Al cap i a la fi el cinema no representa més que històries de dones i d'homes, de les il·lusions i les decepcions que acompanyen el gènere humà, històries allà on els sentiments esdevenen matèries primeres d'uns guions que condueixen uns personatges cap a manifestacions d'odi o de passió.

¿I després, què?, doncs per uns el premi i pels altres el càstig. En el món del cinema això es tradueix en glòria, no necessàriament efímera, o en oblit, tampoc no sempre definitiu.

D'entre els premis, els Òscars de Hollywood. Tal vegada és important indicar que és el premi més preuat tot i que la figura que el simbolitza és la que té un cost més insignificant. És gairebé l'única que no és feta d'or, contràriament al que passa amb les conxes, els globus i, fins i tot, els onsos berlinesos.

Un any més, amb òscar o sense, Woody Allen ha estat de bell nou protagonista incorporat a tot el ritual que precedeix la festa. Tot i anar-se'n com cada any al Michael's Pub mentre que els altres omplen dòcilment el pati de butaques del Shriner Auditorium de Los Angeles, tenia un cavall que participava a set curses. Allen ja havia experimentat el cinema dins el cinema a *La rosa púrpura del Cairo*. Ara, a

Balas sobre Broadway, l'alquímia l'ha duit a fer cinema dins el teatre o teatre dins el cinema, tant se val. Ho ha fet amb un producte marca de la casa, tot fent desfil·lar personatges força interessants, **homes i dones**, des de la diva que va néixer diva i hi morirà —la seva vida no té sentit fora del teatre, això es sintetitza quan abans de l'estrena acut a l'expressió *merde!*, invocació teatral a la fortuna— fins a l'actor bulímic, tot passant pel gangster insensible a la vida real i carregat de sensibilitat en el seu contacte amb el món teatral, que adopta i adapta el text d'un actor tan ambiciós com despistat.

De la resta de pel·lícules oscaritzables o oscaritzades, una mica de tot. Fent un repàs accelerat destacarem una pel·lícula d'altres temps, *Cadena perpetua*, amb tots els elements necessaris perquè una història difícil de creure ens atregui de principi fins al final, amb un guió ben estructurat però a la mateixa vegada manipulador i condescendent a un públic moralista i de bons costums. També un lloc especial per *Ni un pelo de tonto*, justificada a partir de la interpretació de Paul Newman. Un protagonista central que dona vida a una selecció de personatges que configuren un mapa cent per cent nord-americà. Homes i dones, amb vivències extraordinàries o quotidianes, tot un ventall que pot abastar tanta amplitud com la que pot haver-hi, tot servint-nos dels títols, entre un producte centroeuropeu, *Männer Männer*, i un altre genuïnament americà com la versió made in Hollywood de *Mujercitas*.

No volem acabar sense deixar a l'aire dues qüestions: l'oblit de *Quiz show* a l'entrega dels premis i la no guanyadora, pel·lícula cubana, *Fresa y Chocolate*. Les raons serien múltiples i òbvies, però l'honestat i interès de Gutiérrez Alea i la independència i esperit crític de Redford (ambdós realitzadors amb intel·ligència i sensibilitat cinematogràfica prou demostrada) són les dues primeres que ens vénen al cap.

